

SARAH J. MAAS

NOVELA K SÉRII

TRÓN
LO
SKLA

VRAHYŇA V PÚŠTI

NOVELA K SÉRII

TRÓN
Le
SKLA

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

séria Trón zo skla

TRÓN ZO SKLA

KORUNA Z TEMNOTY

ZRODENÁ Z OHŇA

KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH

novely k sérii Trón zo skla

VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV

VRAHYŇA A LIEČITEĽKA

VRAHYŇA V PÚŠTI

VRAHYŇA V PODSVETÍ

VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

SARAH J. MAAS

NOVELA K SÉRII

TRÓN
z
SKLA

VRAHYŇA V PÚŠTI

slovar

The Assassin and the Desert

Copyright © Sarah J. Maas 2012

Map copyright © Kelly de Groot 2012

Cover illustration © Alex Taini

Translation © Zuzana Kamenská 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-2227-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Sarah J. Maas: The Assassin and the Desert,

ktorý vyšli v zbierke

Sarah J. Maas: The Assassin's Blade (Throne of Glass Novellas)

vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2014,

preložila Zuzana Kamenská.

Zodpovedná redaktorka Martina Korbová

Editor Erik Fazekaš

Úprava obálky Dodo Dobrík

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2016.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač Patria I., spol. s r. o., Prievidza

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

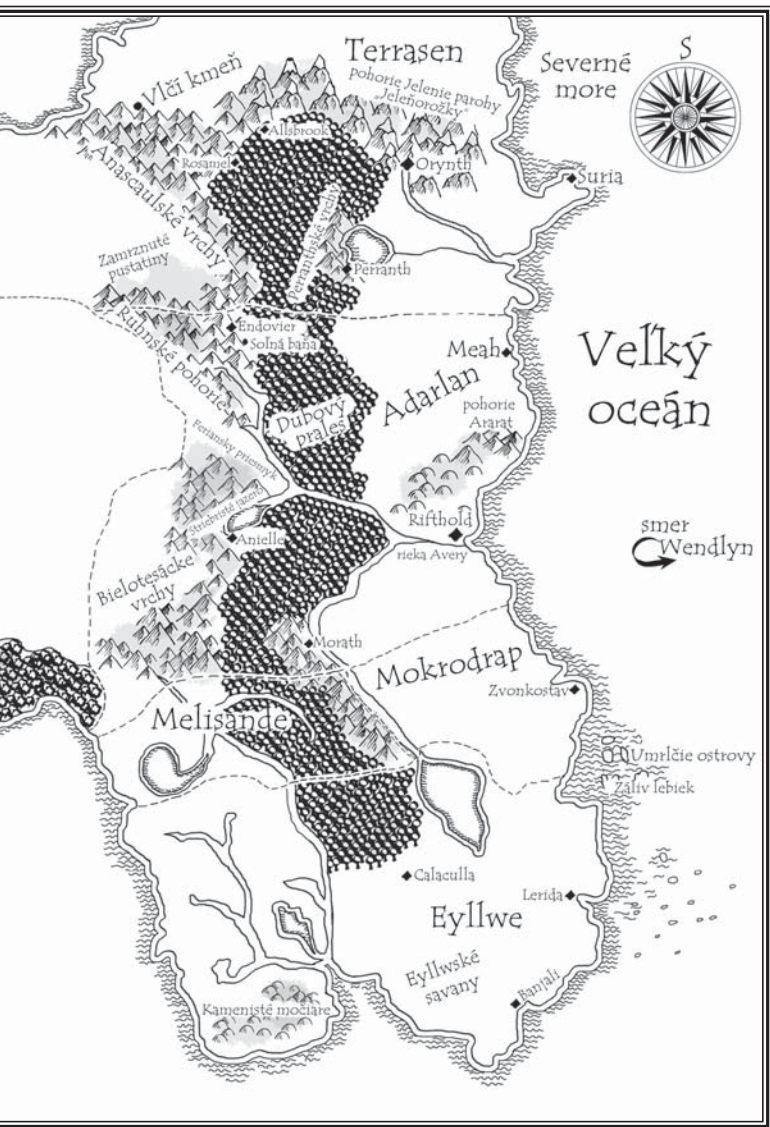
www.slovar.sk

VRAHYŇA
v
PÚŠTI

Erilea

Terrasen

Severné
more

Velký
oceán

smer
Wendlyn

Vlčí kmeň

pohorie Jelenie parohy
Jelehorozky

Anascalské vrchy

Zamrznuté
pustatiny

Rubinská pohorie

Bielotesácke
vrchy

Melisande

Mokrodrap

Eyllwe

Eyllwské
savany

Umrličie ostrovy
Záliv Iebick

Kamenisté močiare

Allsbrook

Rosamel

Orynth

Suria

Perantické vrchy

Peranth

Endovier

Solná bani

Meah

Adarlan

pohorie Ararat

Dubový prales

Rifthold

rieka Avery

Perantský priemysel

Strieborné rudy

Antelle

Morath

Zvonkostav

Calaculla

Lerida

Banjali

Na svete neostalo nič okrem piesku a vetra.

Aspoň tak sa to videlo Celaene Sardothien, keď stála na vrchu karmínovej duny a hľadela na púšť pred sebou. Dokonca ani vietor nedokázal zmierniť dusivú horúčavu a pot jej prilepil k telu niekoľko vrstiev oblečenia. No ako jej povedal nomádsky sprievodca, potenie bolo dobré. Červená púšť sa stala smrteľne nebezpečnou, až keď sa človek prestal potiť. Pot človeku pripomínal, že sa má napiť. Keď však horúčava odparila pot skôr, než ste si uvedomili, že sa máte napiť, mohli ste poľahky podľahnúť dehydratácii a ani o tom nevedieť.

Och, *prekliate* teplo! Útočilo na každý pór jej tela, rozbolela ju z neho hlava aj kosti. Vlhké teplo Zálivu lebiek bolo nič v porovnaní s týmto peklom. Čo by len dala za kratučký svieži vánok!

Nomádsky sprievodca ukázal rukou v rukavici na juhozápad. „*Sessiz suikast* sú tam.“ *Sessiz suikast*. Tichí vrahovia, legendárny rád, s ktorým mala trénovať.

„Aby si sa naučila poslušnosti a disciplíne,“ povedal Arobynn Hamel. Zabudol dodať, že *uprostred najväčších horúčav v Červenej púšti*. Bol to trest. Pred dvoma mesiacmi poslal Arobynn Celaenu so Samom Cortlandom na neznámu misiu do Zálivu lebiek. Zistili, že ich tam poslal, aby kúpili loď plnú otrokov. Netreba pripomínať, že sa to nepáčilo ani Celaene, ani Samovi – napriek ich povolaniu. Preto otrokov oslobodili a rozhodli sa, že kašľú na násled-

ky. No teraz... Čo sa týkalo trestov, tento bol asi najhorší. Vzhľadom na modriny a rany, ktoré sa jej ešte stále hojili na tvári aj mesiac po tom, čo jej ich Arobynn zasadil, to o niečom vypovedalo.

Celaena sa zamračila. Napravila si šatku, aby jej lepšie zakrývala ústa a nos, a urobila krok nadol. Nohy sa jej zabárali do presýpajúceho sa piesku, ale bola to vítaná sloboda v porovnaní s nekonečnou a vyčerpávajúcou púťou cez Spievajúce duny, kde každé zrnko hmkalo a pískało a stonalo. Celý deň museli dávať pozor na každý krôčik, aby piesok pod ich nohami cinkal v harmónii. Inak, ako ju varoval nomád, by sa piesok zmenil na pohyblivý.

Celaena zišla z duny, ale zastala, keď za sebou nepočula kroky sprievodcu. „Nejdeš so mnou?“

Muž zostal stáť na vrchu duny a znova ukázal na obzor. „Dve míle týmto smerom.“ Jeho znalosti spoločného jazyka neboli najlepšie, ale rozumela mu.

Stiahla si šatku z úst a prižmúrila oči, keď ju na spotenej tvári zaštipal ostrý náraz piesku. „Zaplatila som ti, aby si ma tam zobral.“

„Dve míle,“ zopakoval a napravil si veľký batoh na chrbte. Šatka, ktorou mal omotanú hlavu, mu zakrývala tvár, no strach v jeho očiach nezamaskovala.

Áno, áno, *sessiz suikast* boli v púšti obávaní a rešpektovaní. Bol zázrak, že vôbec našla sprievodcu, ktorý ju bol ochotný odvieť takto blízko k ich pevnosti. Samozrejme, pomohlo, že mu ponúkla zlato. Nomádi však považovali *sessiz suikast* len za niečo viac než tiene smrti a bolo zjavné, že ju jej sprievodca ďalej neodvedie.

Skúmavo sa zahľadela na západ. Za duny a piesok, ktorých povrch sa trblietal a hýbal ako more.

„Dve míle,“ zopakoval nomád. „Nájdu ťa.“

Celaena sa otočila, aby sa ho ešte niečo spýtala, ale muž už zmizol na druhej strane duny. Prekliala ho a pokúsila sa prehltnúť, no nešlo to. Mala príliš sucho v ústach. Rýchlo vykročila, inak by musela rozložiť stan, aby v ňom mohla prespať nelútostnú poludňajšiu a popoludňajšiu horúčavu.

Dve míle. Koľko jej to potrvá?

Odchlipla si z príliš ľahkého mechu s vodou, vytiahla šatku, aby si zakryla nos a ústa, a vykročila.

Jediný zvuk bolo syčanie vetra v piesku.

O niekoľko hodín neskôr sa Celaena musela zo všetkých síl ovládnuť, aby neskočila do jazierok na nádvorí alebo si neklakla a nepustila sa do hltavého pitia z potôčikov tečúcich popri dlažbe. Pri príchode jej nikto neponúkol vodu a pochybovala, že by niečo také spravil jej sprievodca, ktorý ju viedol cez kľukaté chodby pevnosti z červeného pieskovca.

Zdalo sa jej, že tie dve míle trvali aspoň dvadsať míľ. Práve sa chcela zastaviť a postaviť si stan, keď vyšla na dunu a zbadala, že pred ňou rastú zelené stromy a za nimi sa rozprestiera pevnosť, ktorá bola pred jej zrakom dovedy ukrytá medzi dvoma ozrutnými dunami.

Bola úplne vyprahnutá, ale ona bola Celaena Sardothien. Nesmela si pokaziť reputáciu.

Cestou do útrob pevnosti ostražito sledovala okolie – všímala si okná a vchody, ukladala si do pamäti rozostavenie stráží. Prešli okolo radu tréningových miestností s otvorenými dverami, v ktorých videla ľudí každého veku a z každého kráľovstva, ako bojujú vo dvojiciach, cvičia alebo len potichu sedia ponorení do meditácie. Vyšli po úzkom schodisku nahor do veľkej budovy. Tieň na schodoch

úžasne chladil. No keď vošli do dlhej uzavretej chodby, horúčava ju obklopila ako perina.

Hoci pevnosť obývali údajne tichí vrahovia, bolo v nej pomerne hlučno. Ozývalo sa rinčanie zbraní z tréningových miestností, bzučanie hmyzu v stromoch a kríkoch, štebotanie vtákov a zurčanie krištáľovo čistej vody, ktorá pretekala každou miestnosťou a chodbou.

Prišli k otvoreným dvojkrídlovým dverám na konci chodby. Jej eskorta – muž v strednom veku posiaty jazvami, ktoré na jeho opálenej pokožke pripomínali kriedové šmuhy – jej nič nepovedala. Za dverami sa nachádzal priestor zaliaty svetlom a tieňmi. Vošli do obrovskej komnaty lemovanej po bokoch namodro natretými drevenými stĺpmi, ktoré podopierali plošinky na oboch stranách miestnosti. Stačil jeden pohľad do temnoty na balkónoch, aby zistila, že v nej číhajú postavy. Sledovali ju a čakali. V tieni stĺpov sa ukrývali ďalšie. Nech ju považovali za kohokol'vek, nepodceňovali ju. Dobré.

Úzka mozaika zelených a modrých dlaždičiek sa kľukatila na podlahe smerom k pódiu, na ktorom medzi vankúšmi a palmami v kvetináčoch sedel muž v bielom rúchu.

Nemý majster. Očakávala, že bude staručký, ale zdalo sa, že má okolo päťdesiat rokov. Kráčala k nemu so vztýčenou hlavou a nasledovala vydláždený chodníček na podlahe. Nedokázala určiť, či bola Majstrova pokožka vždy taká tmavá, alebo len opálená. Mierne sa na ňu usmial. Zamladi bol pravdepodobne pekný. Po Celaeninom chrbte sa rinul pot. Hoci Majster na sebe nemal žiadne zbrane, dvaja sluhovia, ktorí ho ovievali, boli ozbrojení až po zuby. Jej sprievodca zastal v bezpečnej vzdialenosti od Majstra a uklonil sa.

Celaena spravila to isté, a keď sa vzpriamila, stiahla si z hlavy kapucňu. Bola si istá, že jej vlasy sú po dvoch týždňoch v púšti bez kúpeľa jedno veľké masťné vrabčie hniezdo, ale neprišla sem predsa, aby ho ohúrila svojou krásou.

Nemý majster si ju prezrel od hlavy po päty a potom prikývol. Jej sprievodca do nej štuchol laktom, Celaena si odkašľala a urobila krok vpred.

Vedela, že Nemý majster nepovie ani slovko. Jeho dobrovoľné mlčanie bolo dobre známe. Bolo na nej, aby sa predstavila. Arobynn jej jasne oznámil, čo má povedať. Vlastne jej to *prikázal*. Nemala používať masku, prestrojenie ani falošné meno. Keďže tak znevážila Arobynnove zámery, nemal viac záujem chrániť jej tajomstvo. Niekoľko týždňov dumala, ako si ustráži svoju totožnosť, aby títo cudzí ľudia nezistili, kto v skutočnosti je, ale Arobynnove rozkazy boli zreteľné. Mala mesiac na to, aby získala rešpekt Nemého majstra. A keby sa domov nevrátila s odporúčacím listom od Majstra – s listom o *Celaene Sardothien* –, mohla si hľadať nové mesto, v ktorom by sa usadila. Pravdepodobne aj nový kontinent.

„Ďakujem, že ste mi udelili audienciu, Majster Tichých vrahov,“ povedala a v duchu prekliala upätosť svojich slov.

Položila si ruku na srdce a kľakla si na kolená. „Volám sa Celaena Sardothien, som chránenkyňa Arobynna Hamela, Kráľa severných vrahov.“ Zdalo sa jej vhodné pridať do jeho titulu slovo severných. Nemý majster by asi nebol nadšený, keby sa dozvedel, že Arobynn sám seba nazýva kráľom *všetkých* vrahov. Či ho to prekvapilo, alebo nie, jeho tvár nič neprezradila, aj keď vycítila, že niektoré postavy v tieňoch sa pohli.

„Môj pán ma sem poslal, aby som vás požiadala o výcvik,“ vyslovila tieto ponižujúce slová. Cvičiť *ju!* Sklonila

hlavu, aby Majster nevidel zlosť na jej tvári. „Som vaša.“ Zdvihla dlane vnútornou stranou nahor, aby naznačila svoju odovzdanosť.

Nič.

Líca jej zaliala horúčava prudšia než púštna pálava. Hlavu mala sklonenú a ruky vystreté. Zasušľala látka a potom sa v miestnosti ozvali skoro nečujné kroky. Nakoniec sa pred ňou zastavili dve bosé, hnedé nohy.

Suchý prst jej nadvihol bradu a Celaena sa ocitla zoči-voči Majstrovým zeleným očiam, ktoré pripomínali more. Neodvážila sa pohnúť. Majster by jej jediným pohybom mohol zlomiť väzy. Toto bol test. Uvedomila si, že to bola skúška dôvery.

Prinútila sa znehybniť a sústredila sa na detaily jeho tváre, aby sa vyhla myšlienkam na svoju bezbrannosť. Popri línii jeho nakrátko ostrihaných tmavých vlasov sa perlil pot. Bolo nemožné určiť, z ktorého kráľovstva pochádzal. Jeho orieškovohnedá pokožka naznačovala, že bol z Eyllwe. No jeho exotické podlhovasté oči v tvare mandlí skôr odkazovali na niektorú z krajín na vzdialenom južnom kontinente. Ako sa sem však dostal?

Vzchopila sa, keď jej dlhými prstami odhrnul vlasy, ktoré sa jej uvoľnili z vrkoča. Odhalil žlté sinky okolo jej očí a na lícach, a úzku chrastu pozdĺž lícnej kosti. Poslal Arobynn správu, že príde? Prezradil mu, za akých okolností ju poslal preč? Majstra jej príchod vôbec neprekvapil.

No pri pohľade na zvyšky modrín na druhej strane Celaeninej tváre prižmúril oči a zovrel pery do tenkej čiary. Mala šťastie, že Arobynn je dostatočne skúsený a zručný na to, aby ju svojimi údermi nedokaličil nastálo. Pri srdci ju bodol pocit viny, keď sa zamyslela, či sa aj Samove rany

už zahojili. Nasledujúce tri dni po bitke ho v Sídle nevidela. Kým sa Arobynn poráтал s jej komplicom, omdlela. A od tej noci, dokonca aj cestou sem, sa všetko dialo pod rúškom zúrivosti a smútku a úplného vyčerpania, akoby snívala v bdelom stave.

Upokojila svoje tlčúce srdce vo chvíli, keď Majster pustil jej tvár a ustúpil. Rukou jej naznačil, aby vstala, čo aj spravila. Boľavé kolená jej za to boli určite vďačné.

Majster jej venoval krivý úsmev a ona by mu ho opätovala, keby o chvíľku nato neluskol prstami a nevyrútili sa na ňu štyria muži.

Nemali zbrane, ale ich úmysel bol jasný. Prvý muž, ktorý sa k nej priblížil, mal niekoľkvrstvé oblečenie, aké tu nosili všetci. Uhla sa silnému úderu namierenému na jej tvár. Jeho ruka ju minula, no ona muža okamžite schmatla za zápästie a rameno a potočila mu pažou, takže zastonal od bolesti. Prudko ho otočila a hodila ho na druhého útočníka. Obaja spadli na zem.

Celaena odskočila a pristála na mieste, kde len pred niekoľkými sekundami stál jej sprievodca. Dávala si pozor, aby nenarazila do Majstra. Toto bola ďalšia skúška, aby zistil, na akej úrovni s ňou treba začať trénovať. A či za to vôbec stojí.

Samozrejme, že za to stála. Ona bola Celaena Sardothien, nech sa bohovia prepadnú!

Tretí muž zo záhybov béžovej tuniky vytiahol dve zakrivené dýky a zahnal sa nimi. Jej viacvrstvý odev bol príliš ťažký, aby mohla dostatočne rýchlo uskočiť, a tak keď jej švihol smerom k tvári, zaklonila sa. Pocítila tlak na chrbtici, ale obe čepele sa jej prehnali nad hlavou a odsekli jej len jeden prameň vlasov. Padla na zem a koplá. Zrazila muža na podlahu.

Štvrtý muž sa však zjavil za ňou. V ruke sa mu blýskala zakrivená čepeľ meča. Chystal sa jej odňať hlavu. Prevrátila sa a zbraň s iskrením vrazila do kameňa.

Kým sa postavila, už mal znova pripravený meč. Vedela, že spraví falošný výpad doľava a v skutočnosti zaútočí sprava. Ladne uskočila. Muž sa ešte stále zaháňal, keď mu

dlaňou vrazila rovno do nosa a pästou druhej ruky do brucha. Muž padol na zem a z nosa sa mu rinula krv. Lapala po vzduchu a vo vysušenom hrdle sa jej zdrhával dych. Naozaj sa *veľmi* potrebovala napiť.

Ani jeden z mužov na zemi sa nepohol. Majster sa usmial a vtedy z tieňov vystúpili ostatní a blížili sa do svetla. Všetci muži aj ženy boli opálení, hoci farba ich vlasov odkazovala na rozličné kráľovstvá kontinentu. Celaena naklonila hlavu. Ani jeden z nich jej nekývol na pozdrav. Celaena po očku sledovala mužov na zemi, ktorí sa pozviechali, zasunuli zbrane do pošiev a potichu sa vrátili do tieňov. Azda to nezoberú osobne.

Znova preletela zrakom po tieňoch a pripravila sa na ďalších útočníkov. Neďaleko od nej stála mladá žena, ktorá na ňu upierala oči. Na perách jej pohrával sprisahanecký úškrn. Celaena sa usilovala tváriť, že ju dievča nezaujalo, hoci patrilo k najkrajším ľuďom, ktorých kedy zazrela. Nebolo to len jeho vínovočervenými vlasmi alebo červeno-hnedými očami, aké Celaena nikdy nevidela. Nie, najprv Celaenu zaujalo brnenie, ktoré malo dievča na sebe – bolo natoľko zdobené, že bolo v boji pravdepodobne nepoužiteľné, ale napriek tomu predstavovalo umelecké dielo.

Pravé plece malo vytvarované do vlčej papule s vycerenými tesákmi a helma, ktorú mala mladá žena pod pazuchou, mala chránič na nos v tvare prikrčeneho vlka. Ďalšia vlčia hlava bola vytesaná do hrušky na rukováti jej obojručného meča. Na hocikom inom by takéto brnenie vyzeralo prehnane a smiešne, ale na tomto dievčati... Bolo v ňom čosi zvláštne, akási chlapčenská bezstarosť.

No Celaene aj tak napadlo, ako je možné, že sa dievča v brnení neupečuje.

Majster potľapkal Celaenu po pleci a naznačil dievčaťu, aby predstúpilo. Nie, aby zaútočilo. Bolo to priateľské pokynutie. Brnenie síce pri pohybe cinkalo, ale čižmy dievčaťa nevydávali skoro žiaden zvuk.

Majster urobil rukami medzi mladými ženami niekoľko posunkov. Dievča sa hlboko poklonilo, potom znova vystrúhalo úškrn. „Volám sa Ansel,“ povedalo jasným a pobaveným hlasom. V jej prízvuku bola takmer nepostrehnuteľná melodickosť, ktorú Celaena nedokázala zaradiť. „Zdá sa, že sa počas tvojho pobytu u nás budeme deliť o izbu.“ Majster znova zaposunkoval, jeho prsty posiate mozolmi a jazvami robili vo vzduchu znaky, ktoré Ansel napodiv vedela dešifrovať. „A ako dlho to vlastne bude?“

Celaena musela potlačiť chuť zamračiť sa. „Mesiac.“ Kývla hlavou k Majstrovi. „Ak mi tu dovolíte ostať tak dlho.“

Cesta sem jej trvala mesiac, cesta späť bude trvať rovnako, takže prejdu tri mesiace, kým sa vráti do Riftholdu.

Majster len prikývol a vrátil sa späť medzi vankúše na vyvýšenom pódiu. „To znamená, že môžeš ostať,“ zašepkala Ansel a potom sa rukou v rukavici brnenia dotkla Celaeninho pleca. Zjavne nie všetci Tichí vrahovia zložili sľub mlčania a ctili si osobný priestor ostatných. „Trénovať začneš zajtra,“ pokračovala Ansel. „Za úsvitu.“

Majster sa ponoril do vankúšov a Celaena sa od úľavy skoro posadila na podlahu. Podľa Arobynnových slov si myslela, že bude skoro nemožné Majstra presvedčiť, aby ju cvičil. Blázon. Poslal ju do púšte a chcel, aby trpela!

„Ďakujem,“ povedala Celaena Majstrovi. Cítila na sebe jeho oči, ktoré ju sledovali, keď sa znova uklonila. Mávol, aby odišla.

„Pod,“ ozvala sa Ansel a vlasy sa jej zajagali v lúči slnka. „Predpokladám, že najprv sa chceš vykúpať. *Ja* by som to teda chcela, keby som bola na tvojom mieste.“ Ansel sa usmiala a pehy na nose a lícach sa jej rozťahli.

Celaena sa pozrela na dievča vo vyzdobenom brnení a nasledovala ho z miestnosti. „Už niekoľko týždňov som lepší nápad nepočula,“ odvetila.

Keď s Ansel osameli a kráčali dlhými chodbami, Celaena veľmi výrazne cítila, ako jej chýbajú dlhé dýky, ktoré mala zvyčajne zasunuté v pošvách na opasku. No odobrali jej ich pri bráne aj s mečom a vakom. Ruky mala zvesené pri tele a bola pripravená zareagovať aj na najmenší pohyb svojej sprievodkyne. Či už si Ansel všimla, že je Celaena pripravená na boj, alebo nie, bezstarostne mávala rukami a jej zbroj rinčala pri každom kroku.

Jej spolubývajúca. To bolo nepríjemné prekvapenie. Niečo iné bolo deliť sa niekoľko nocí o izbu so Samom, ale stráviť mesiac s úplne cudzou ženou... Celaena si Ansel nenápadne obzerala. Dievča od nej bolo o trochu vyššie, ale viac vďaka brneniu nevidela. Nikdy nestrávila veľa času s inými dievčatami, samozrejme, okrem kurtizán, ktoré Arobynn pozýval do Sídla na večierky, a väčšinu z nich Celaena ani netúžila bližšie spoznať. V Arobynnovom cechu neboli iné vrahyne. No tu... bolo tam skoro toľko žien ako mužov. V Sídle nebolo pochyb o tom, kto je. Tu však bola len ďalšou tvárou v dave.

Možno bola Ansel lepšia než ona. Táto myšlienka sa jej vôbec nepáčila.

„Takže,“ zatiahla Ansel a nadvihla obočie, „Celaena Sar-
dothien.“